

RACHEL WELLS

*Kat
voor de
deur*

Vertaling Henske Marsman

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoorde bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © Rachel Wells 2016
Oorspronkelijke titel: *Alfie and George*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Henske Marsman
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0167 8
ISBN 978 94 027 5595 4 (e-book)

NUR 302
Eerste druk september 2018

Originele uitgave verschenen bij Avon, een divisie van HarperCollinsPublishers.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijk-nis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

‘Wat is dat in vredesnaam?’ Ik keek naar Sneeuwbal, mijn kattenvriendinnetje, en vervolgens naar het vreemde wezen. We stonden bij de houten omheining rond de tuin van ons vakantiehuis en staarden naar het schepsel aan de andere kant van het hek. Het was nogal een plomp beest met een scherpe snavel, een stekelige, gevederde vacht en gemene kraalooogjes. Het maakte een grappig, hoog geluidje terwijl het naar ons keek en in onze richting pikte. Nerveus deinsde ik achteruit.

Sneeuwbal lachte. ‘O Alfie, het is maar een kip! Die heb je toch wel eens eerder gezien?’

Ik keek haar verontwaardigd aan, hoewel ik inderdaad nog nooit een kip in het echt had gezien. Maar ik was de man van ons tweeën, dus ik hield me kranig.

‘Sss,’ blies ik. Ik zou wel eens even laten zien wie er hier de baas was. Maar toen rende de kip met een wiebelend hoofdje en klapperende vleugels op me af, en ik sprong achteruit.

Sneeuwbal schoot opnieuw in de lach en kietelde me met haar staart. ‘Hij doet niets, Alfie, echt niet.’

Daar was ik nog niet zo zeker van. ‘Bij ons in Londen zijn er niet zo veel kippen.’ Hooghartig trippelde ik weg. We waren op het zogenaamde ‘platteland’ en het was hier bijzonder goed toeven. We zaten in een afgelegen huis met in de wijde omtrek alleen maar weilanden. Mijn gezin – Jonathan, Claire en Summer – en dat van Sneeuwbal, de Snells – Karen, Tim, Daisy en Christopher – hadden het voor een week gehuurd en ze hadden mij en Sneeuwbal meegenomen. Katten gaan meestal niet op vakantie, dus we hadden geluk. Mijn vrienden, de buurtkatten, reageerden geschokt toen ik het

vertelde, maar tot nu toe was het heerlijk hier, en ik begon te denken dat katten vaker op vakantie moesten gaan. Verandering van spijs doet eten, zei Margaret, mijn eerste baasje, altijd, en daar had ze gelijk in – het was precies wat ik nodig had.

Het was een groot huis met vijf slaapkamers, en de woonkamer had een heerlijke open haard waar Sneeuwbal en ik 's avonds voor lagen te doezelen. Het was heel romantisch – hoewel we wel op moesten passen, want af en toe spatte er een vonk van af, en een keer verschroeiide Sneeuwbal's prachtige witte staart bijna.

Ze hadden tegen ons gezegd dat als we naar buiten gingen, we niet de tuin uit mochten. De mensen waren bang dat we zouden verdwalen – alsof dat zou gebeuren – maar we hadden ons tot nu toe braaf aan hun regels gehouden en waren in de tuin gebleven. Hij was ook best groot, met veel struiken en bloemperken om in rond te struinen. Er was genoeg om ons bezig te houden, want hij was een stuk groter dan het kleine achtertuinje waar ik in Londen genoeg mee moest nemen. Achter de tuin, waar de kippen woonden, lonkten echter de groene weiden. Een zeer grote verleiding voor een nieuwsgierige kat als ik.

Sneeuwbal was minder geïnteresseerd. Vroeger, voordat ze naar Edgar Road (mijn straat in Londen) verhuisde, was ze een rijke kat geweest, en haar familie had achter hun oude huis op het platteland een enorme tuin gehad. Ze schepte er nu niet meer over op, maar toen we elkaar net leerden kennen (en ze haar best deed om zo bot mogelijk tegen me te doen) deed ze dat wel een beetje. Maar uiteindelijk had ik haar voor me weten te winnen en haar hart veroverd, en inmiddels waren we al twee jaar samen. De beste twee jaar van mijn kattenleven.

Mensen leken aanvankelijk altijd verbaasd over onze relatie, maar katten worden net zo goed verliefd als mensen, of misschien nog wel meer. En ik kan het weten, want ik heb een hoop ervaring met mensen.

Als drempelkat heb ik een groot aantal mensen die ik als mijn gezin beschouw. Ik ga bij meerdere huizen naar binnen en heb dus ook meerdere ‘baasjes’. Naast Claire en Jonathan ga ik ook regelmatig naar Polly en Matt en hun twee kinderen, Henry en Martha, en mijn Poolse familie, Franceska, grote Tomasz en hun kinderen, Aleksy en kleine Tomasz. Ik heb het er maar druk mee.

Ik heb mijn gezinnen bij elkaar gebracht, zodat ze nu dikke vrienden zijn. In mijn tijd bij hen, in Edgar Road en daarbuiten, heb ik veel zien veranderen. Mensen lijken veel te veranderen, hun levens in ieder geval, en wij zijn als katten vaak de onschuldige toeschouwers die de onvermijdelijke puinhoop erna moeten zien op te ruimen. Ik zorg voor mijn mensen, dat is mijn werk, en ik heb goede en slechte tijden meegemaakt, ook hele slechte, maar ik heb mijn taak van het zorgen voor mijn gezinnen altijd uitermate serieus genomen.

‘Zullen we naar binnen gaan? Ik heb honger,’ zei ik tegen Sneeuwbal, mijn lippen likkend. Ik had bijna die kip kunnen verorberen, als hij niet zo reusachtig was geweest. Maar ik ben niet echt een jager, en Sneeuwbal ook niet; ze is veel te mooi om iets dood te maken. Ik weet nog hoe betoverend ze was toen ik haar voor het eerst zag. Zelfs na twee jaar ben ik nog steeds smoorverliefd op haar.

‘Wie het eerst bij de achterdeur is,’ zei ze, een voorsprong nemend. Ik stoof achter haar aan en we kwamen tegelijkertijd bij de openstaande deur aan, allebei lichtelijk buiten adem.

Toen we de keuken binnenliepen, zei Claire met een glimlach: ‘Aha, daar zijn jullie.’ Ze had Summer, die twee en een half was, op haar heup. Ze zette een kom op het blad van de kinderstoel en wurmde de hevig protesterende Summer met vaardige hand in het stoeltje. Summer, mijn mensenzusje, werd door Claire een ‘dametje’ en door Jonathan ‘temperamentvol’ genoemd. Ze kon soms irritant zijn en me iets te veel aan mijn staart trekken naar mijn smaak, maar toch hield ik zielsveel van haar. En ze maakte het goed met heerlijke knuffels.

Summer glimlachte, pakte haar lepel en gooide hem op de grond. Ze werd dit spelletje nooit beu, hoewel ik haar er inmiddels te oud voor begon te vinden. ‘Toast,’ lispelde ze.

‘Eerst je pap eten, daarna mag je toast,’ antwoordde Claire streng.

‘Nee!’ schreeuwde Summer, en ze gooide haar bord pap op de grond.

Zoals gewoonlijk stond ik weer te dicht bij haar kinderstoel, en zorgvuldig likte ik wat spetters pap van mijn vacht. Leerde ik het nou nooit?

Ik had het gevoel dat ik voor Summer moest zorgen, zelfs als ze zich als een dametje gedroeg. Jonathan, haar vader, vond het wel grappig. Hij hield wel van vrouwen met een eigen willetje, zei hij. Ik ook; daarom hield ik ook van Sneeuwbal en mijn beste kattenvriendin, Tijger. Claire vond het volgens mij minder grappig, maar sinds Summer geboren was, was ze zo gelukkig dat ik me niet al te veel zorgen meer over haar maakte. Niet zoals eerst, tenminste.

Toen ik bij Claire kwam wonen, was ze net gescheiden, en daar was ze behoorlijk kapot van. Het kostte een hoop tijd en moeite om haar weer op de been te helpen. Maar uiteindelijk ontmoette ze Jonathan, een van mijn andere mensen, en nu zijn ze gelukkig getrouwd en met hun kindje Summer is het gezin compleet.

‘Alfie, Sneeuwbal, ontbijten,’ zong Daisy, het jonge baasje van Sneeuwbal, en ze zette twee bakjes met tonijn voor ons neer.

‘Miauw,’ zei ik om haar te bedanken.

Daisy was een mooie meid: lang en slank. Zij en Sneeuwbal leken wel op elkaar, want ze hadden allebei een vrijwel witte vacht – of haar, in het geval van Daisy. Sinds haar achttiende werkte Daisy als fotomodel. Ze was al behoorlijk succesvol en daarom was ze meegegaan op vakantie. Als alles volgens plan ging, zou ze voorlopig te druk zijn om met haar familie op vakantie te gaan, dus moest ze de kans grijpen nu het nog kon. Sneeuwbal miste haar wanneer ze aan het werk

was, maar ze was ook heel trots op haar, wat ik ontroerend vond.

Christopher, Daisy's broer van zestien, keek behoedzaam naar Summer. Hij zat op veilige afstand aan tafel zodat hij geen eten over zich heen zou krijgen. Hij was een stuk verstandiger dan ik.

Ik smulde van mijn ontbijt en voelde me gelukkig. Hoewel mijn andere gezinnen niet mee waren op vakantie, was het bijna perfect. Ik had alle andere mensen van wie ik hield om me heen en natuurlijk mijn geliefde Sneeuwbal. Terwijl de mensen vrolijk aan het ontbijt zaten te kletsen en plannetjes voor de dag maakten, voelde ik mijn hart opzwellen. Het leven kon bijna niet mooier worden.

Na het ontbijt kwam de zon langzaam tevoorschijn. Het beloofde een warme lentedag te worden. Summer speelde op een kleed in de tuin met een paar teddyberen, terwijl Claire en Karen naast haar op het kleed met een kopje thee zaten te kletsen. Daisy was gaan hardlopen en de mannen en Christopher waren naar het dorp om boodschappen te doen, al gingen ze volgens Claire eigenlijk op zoek naar een kroeg. Sneeuwbal en ik lagen te luieren op een warm stukje gras.

'Wat een leven.' Ik strekte mijn poten uit en rolde op mijn rug, zodat de zon mijn vacht kon verwarmen.

'Nou en of,' zei Sneeuwbal. 'Zullen we vlinders gaan zoeken om achterna te zitten?'

Dat hoefde ze geen twee keer te vragen.

Het was hier echt anders dan in Londen. Er waren niet alleen meer dieren, maar er hing een soort rust die ik nog nooit eerder had ervaren. En het mooie was dat hij op iedereen af leek te stralen. Alle mensen leken ontspannen, wat heel fijn was, want in Londen was dat vaak niet het geval. Daar gingen ze meestal gebukt onder werkdruk en andere stress.

De afgelopen paar jaar waren pittig geweest; mijn mensen hadden heel wat voor hun kiezen gehad. Wanneer aan het wonen in een nieuw land, kinderen proberen te krijgen, postnatale depressie, gepest wor-

den op school, geheimen, gebroken harten – je kunt het zo gek niet bedenken of we hebben het meegemaakt. Ik ben overal bij geweest en heb veel problemen helpen oplossen, al zeg ik het zelf. Ik denk dat de problemen de gezinnen dichter bij elkaar hebben gebracht, en het was fijn om te merken dat we eindelijk in een harmonieuze fase waren aanbeland. Dat die maar lang mag duren, dacht ik.

Sneeuwbal en ik vonden een bloemperk dat ons een goede plek voor vlinders leek. Stilletjes zaten we naast elkaar. We voelden ons zo op ons gemak bij elkaar dat we vaak niets hoefden te zeggen. Ik had vaak het gevoel dat ik wist wat Sneeuwbal dacht en vice versa. Er bleken geen vlinders te zijn, maar we doken allebei het bloemperk in toen er een druk zoemende bij verscheen. We hielden ons gedeisd terwijl de bij zich te goed deed aan een bloem. Ik wist dat bijen nuttig waren – dat had ik genoeg mensen horen zeggen – maar als je te dichtbij kwam, konden ze gemeen steken. Toen de bij weer wegvloog, dartelden we wat rond, genietend van de zon en de zoet geurende bloemen. Het was heerlijk romantisch.

‘Alfie, met jou op vakantie zijn is het beste wat ik ooit heb gedaan,’ snorde Sneeuwbal, en ze legde haar pootje op het mijne. Ik werd emotioneel toen ik naar mijn liefde keek.

‘Dat geldt voor mij ook,’ antwoordde ik – en ik meende het met heel mijn hart.

Hoofdstuk 2

Summer speelde met de bal met Christopher. Hoewel hij haar argwanend bekeek wanneer ze met eten bezig was, kon hij op andere momenten prima met haar overweg.

‘Gooi de bal, Sum,’ zei Chris. Summer drukte de bal tegen haar borst en schudde haar hoofd. Toen legde ze hem op de grond en ging erop zitten. Christopher schoot in de lach. Ik liep naar haar toe en gaf de bal een duwtje met mijn poot. Summer giechelde en wiebelde heen en weer. Toen rolde ze ervanaf en schoot in de lach toen ik naast haar in het gras ging liggen en haar met mijn staart kietelde. Vanuit mijn ooghoek zag ik Jonathan op ons afkomen.

‘Zo word je natuurlijk nooit een goede voetballer hè,’ zei hij lachend. Hij tilde Summer op en zwierde haar in het rond.

Claire kwam ook aanlopen. ‘Jon, ze heeft net ontbeten, straks moet ze nog overgeven.’

Ik stond op, rekte me uit en likte met mijn tong wat gras van mijn vacht.

‘Sorry,’ Jonathan rolde met zijn ogen. Ik keek hem met een samenzweerderige blik aan; Claire kon soms een beetje moeilijk doen.

‘Klaar?’ vroeg ze.

Jonathan knikte. ‘Alfie, Sneeuwbal, wij gaan een dagje weg, dus jullie moeten hier blijven en je gedragen.’ Bij die laatste woorden keek hij me aan.

‘Miauw,’ zei ik verontwaardigd.

‘Denk je dat het geen probleem is om de achterdeur open te laten?’ vroeg Tim, terwijl hij tassen in de auto laadde.

‘Ik zie niet in waarom niet, er is hier geen mens te bekennen,’ zei Jonathan.

‘Wat geweldig dat dat hier kan. Dat zou in Edgar Road onmogelijk zijn,’ zei Karen. Zij en Tim keken elkaar even aan; ik vroeg me af of ze aan hun vroegere huis dachten, zoals Sneeuwbal soms deed. Dan zag ik haar met een afwezige blik voor zich uit staren en wist ik dat ze het miste, ook al was ze nu gelukkig. Ik begreep het wel – ik miste in het begin mijn eerste huis ook, en hoewel ik veel van mijn huidige thuis en al mijn gezinnen hield, zou ik mijn oude huis nooit vergeten. Ik ontdekte dat het helemaal niet zo erg was om iets te missen. Het betekende dat je iets of iemand kwijt was, maar ook dat je er veel van gehouden had. Het was moeilijk, maar zo was het leven nu eenmaal.

We zaten op het stenen trappetje voor de achterdeur en zagen onze gezinnen weggrijden. Ik was in een uitgelaten stemming, want nu konden we een keertje op avontuur zonder ons om de mensen te hoeven bekommeren.

‘Zullen we op verkenning gaan?’ vroeg Sneeuwbal.

‘Nou, de mensen willen niet dat we verdwalen,’ antwoordde ik. Ik kon soms een roekeloze kat zijn, maar het laatste wat ik wilde was verdwalen op het platteland. Misschien vond ik dan wel nooit meer de weg naar huis!

‘Ah joh, laten we het erop wagen. Bovendien heb ik een heel goed richtingsgevoel.’ Sneeuwbal gaf me een kopje, wat betekende dat ze wist dat ik zou toegeven. Ik moest echter denken aan die keer dat ze vreselijk verdwaald was en ik een reddingsactie op touw had moeten zetten. Maar daar begon ik maar niet over – ik wilde geen ruzie, of dat Sneeuwbal ging mokken, waar ze erg goed in was wanneer ze boos was.

‘Goed, dan gaan we.’ Ik sprak mezelf moed in. Wat kon er nou helemaal misgaan? We liepen voor het eerst de tuin uit naar het aangrenzende weiland. Het lange gras kriebelde aangenaam langs mijn pootjes toen we er zij aan zij doorheen holden. Overal om ons heen zoemden insecten, en toen we wat verder van huis waren, kwamen we nog meer kippen tegen. Deze waren gelukkig heel vriendelijk; ze

kakelden en krabden op de grond toen we dichterbij kropen. Ik wilde laten zien hoe stoer ik was en kwam heel dicht bij een van de kippen, hoewel ik vanbinnen beefde als een rietje.

We staken nog een weiland over en sprongen op een hek.

‘Gaat het met je pootjes?’ vroeg Sneeuwbal bezorgd toen ze mijn gezicht zag vertrekken. Door een oude blessure had ik soms last van mijn achterpoten, maar afgezien van af en toe een pijnscheut had ik er niet veel last van.

‘Ja hoor, het gaat prima.’ Ik sprong soepel van het hek af om mijn woorden kracht bij te zetten. Met groeiend zelfvertrouwen rende ik de volgende wei in. Ik vond het geweldig, de wind door mijn vacht, de milde voorjaarszon op onze hoofden. Ik zou best kunnen wennen aan het plattelandsleven, dacht ik. Maar toen werd ik bruut uit de droom geholpen.

‘Boeoh,’ klonk het verstoord.

‘Woeah!’ schreeuwde ik uit, en ik verstijfde. Naast mij stond een poot, en toen ik opkeek, begon ik over mijn hele lijf te trillen. Ik stond oog in oog met een monster, en hij leek niet blij. Hij keek met grote, donkere ogen op me neer en snoof luidruchtig.

‘Woeaah,’ schreeuwde ik opnieuw.

‘Fff,’ snoof het monster. Hij klonk boos. Hij wilde ons kennelijk niet in zijn wei hebben. Hij begon te lopen en ik keek naar het geplette gras onder zijn poten. Ik stelde me voor hoe ik door zijn grote hoeven verpletterd zou worden. Hij schudde hevig met zijn hoofd toen hij me opnieuw bekeek. Nog even en hij zou aanvallen. Ik sprong achteruit, stuiterde tegen Sneeuwbal aan en kwam weer voor de koe terecht.

Hij tilde zijn hoofd op, snoof opnieuw luidruchtig en zwiepte met zijn lange staart.

‘Rustig maar, Alfie.’ Sneeuwbal stond naast me. Toen ik haar zag, leek het monster al iets minder agressief. Kalm liep ze met me naar

achter tot we op veilige afstand waren. ‘Het is maar een koe,’ ging ze verder. ‘Ze zijn groot en lijken gevaarlijk, maar het zijn juist hele vriendelijke dieren.’

Ik had nog nooit van zo dichtbij een koe gezien en hij leek me allesbehalve vriendelijk. ‘Maar hij is... hij is... gigantisch,’ stamelde ik. Ik kon mijn ogen niet van het zwart-wit gevlekte beest afhouden. Mijn achterpoten trilden van angst, ook al had de koe zich inmiddels omgedraaid en stond hij met een zwaaiende staart gras te eten alsof we niet bestonden. Ik slaakte een zucht van verlichting.

‘Ze doen echt niets,’ verklaarde ze.

Kennelijk moest ik nog veel leren over boerderijdieren. Ik liep maar al te graag achter Sneeuwbal aan, weg van de monsterachtige koe. Het beest zag er helemaal niet uit alsof hij niets deed.

De rest van ons uitstapje verliep zonder incidenten, hoewel ik schrikachtiger was dan toen we vertrokken. Toch was het een van de mooiste dagen uit mijn leven. We stoeiden in de wei, zagen prachtige bomen en werden niet aangevallen door andere boerderijdieren, al zagen we nog wel een paar schapen en kreeg ik het idee dat er eentje een oogje op Sneeuwbal had. Maar ze hadden dan ook dezelfde kleur als zij en misschien dachten ze dat Sneeuwbal een lammetje was. Schapen stonden niet bekend om hun intelligentie, legde Sneeuwbal uit. In tegenstelling tot katten.

Later die avond lag ik opgekruld voor de open haard een dutje te doen. Ik moest bijkomen van onze expeditie. Door de bank genomen was ik best een actieve kat, maar nu was ik doodop. Misschien kwam het door de frisse buitenlucht, wat ze daar ook mee bedoelden. Claire had het er steeds over, dus het zou vast wel meespelen. Jonathan vond het belachelijk om de open haard aan te steken als het zo warm was, maar Karen en Claire wilden het toch, omdat we thuis geen open haard hadden. Mij hoorde je niet klagen: ik heb het het liefst zo warm mogelijk.

Sneeuwbal was bij Daisy op haar kamer, denk ik, en ik was kennelijk weggedommeld, want ik werd langzaam wakker van zachte stemmen.

‘Weet je het zeker?’ hoorde ik Karen vragen. Ik deed één oog open en zag Karen en Claire op de bank zitten.

‘Vrijwel zeker. Ik ben bang dat het echt zo is.’ Bang? Wat was hier aan de hand? Voor zover ik wist, ging alles goed in mijn gezinnen.

‘O lieverd, wat erg voor je,’ zei Karen vol medeleven.

‘Ach, we hebben Summer natuurlijk en ze is geweldig, ook al is ze soms een kleine tiran, maar je weet dat ik graag nog een kindje zou krijgen, en Jon ook, maar het lukt niet. De dokter heeft ons onderzocht, maar het lijkt erop dat het bij één kind zal blijven.’ Claire klonk een beetje verdrietig, maar ze huilde niet. Hopelijk was dit niet het begin van iets. Ik maakte me om al mijn mensen zorgen, maar om Claire in het bijzonder. Na de zware tijd die ze vroeger doorgemaakt had, wist ik dat ze neigde naar depressiviteit.

‘Maar bij Summer hadden jullie geen problemen,’ zei Karen.

‘Nee, zo onvoorspelbaar is de natuur gewoon. Het is gek, bij Summer wilde ik zo graag een baby dat ik helemaal hysterisch werd bij mijn pogingen om zwanger te raken, maar nu zijn we al anderhalf jaar bezig en ik ben nog steeds redelijk rustig. Kennelijk ben ik zo blij met mijn fantastische kleine meid, en met Jonathan natuurlijk, dat ik mijn zegeningen moet tellen in plaats van te blijven focussen op wat ik niet kan hebben.’

‘Heb je ivf overwogen?’

‘Ik heb erover nagedacht, maar ik ben niet de stabielste persoon op aarde en met al die hormonen en injecties en zo ben ik bang dat ik uit balans raak. Bovendien kan het ook nog eens mislukken, en het kost een godsvermogen. Nee, ik wil een goede moeder voor Summer zijn, en nu ik parttime werk, moet ik goed opletten. Zelf zou ik best een kind willen adopteren, maar Jon staat niet te springen.’

‘Adopteren?’

‘Ja, mijn vader is maatschappelijk werker en ik ben opgegroeid met het idee dat het fantastisch is als je een kind een thuis kunt bieden. Ik had er in geen jaren meer aan gedacht, maar toen we erachter kwamen dat we zelf geen kind konden krijgen, moest ik er meteen aan denken. Maar helaas denkt Jon er niet hetzelfde over.’

Roerloos bleef ik luisteren. Natuurlijk wist ik dat ze nog een kindje wilden, en er waren de nodige gedempte gesprekken achter gesloten deuren gevoerd, maar omdat alles nu zo goed ging, had ik misschien geen oog gehad voor de dingen waar ze mee worstelden. Of misschien werd ik toch meer door Sneeuwbal in beslag genomen dan ik zelf doorhad...

‘O ja, mannen willen altijd hun eigen genen door de aderen van hun kind zien vloeien.’

‘Zoiets ja, maar hij draait vast wel bij. We hebben een kind zoveel te bieden. Ik moet hem er gewoon van overtuigen dat het echt een goed idee is,’ zei Claire.

‘Je weet hoe het is met mannen, je moet ze het gevoel geven dat het hún idee is.’ Ze moesten allebei lachen.

‘Wijntje?’ opperde Claire.

‘Waarom niet? We zijn tenslotte op vakantie.’

Terwijl Karen en Claire hun wijntje dronken, dacht ik aan hoe ver Claire was gekomen. De eerste keer dat ik haar ontmoette, was ze een hoopje ellende geweest – gescheiden, met een gebroken hart, drankzuchtig en ongelukkig. Maar nu was ze zo gelukkig dat zelfs deze tegenslag, die haar voorheen volledig zou hebben ontmoedigd, haar niet van haar stuk bracht. Ze was geen slachtoffer meer, en ik was daar zo blij om dat ik bij haar op schoot sprong en mijn neus tegen haar hand drukte. Ik wilde haar laten weten hoe trots ik op haar was.

‘O, Alfie, wat ben je toch lief.’ Ze drukte een kus op mijn hoofd.

Ik kroop tegen haar aan en bedacht me hoe fijn deze vakantie was. Ondanks de monsterkoe.